

KOVÁCS IMRE

Pilinszky főzni tanul

feleségemnek

Mindig is szerettelek.
Azzal az áhitatos, titkos szeretettel,
amellyel alvó gyermekét nézi el az ember.
Olyan zavartalanul,
ahogyan csak a távoliakkal lehetünk.

De most, hogy olvastam:
utolsó idődben
szakácskönyvekkel társalogtál már csak;
most, ha lehet: még jobban.

Mert ez a sokadik,
az utolsó megtéréсед
nekem a legszebbnek tűnik.

A költő megtérése, letérdepelése
az éber lelkektől
a kopott tűzhelyekhez,
a sűrű képektől
a sűrű bableveshez,
Pierre Emmanueltól,
az ácsműhelyekhez.

A boldogtalan erejű képek vigaszától
a boldogtalan erejű napok vigaszához.

S már nem számít, tudod-e, mi a rántás,
hogy csak fejben főztél.
Elért a virradat, megmosta lábadat.
A helyeden ülsz. Egyél...
Zászlód, a fekete, összetekerve.
Dőlj hátra,
engedd kezedet öledbe.